

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **H. V. B.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2018, č. j. CPR-25233-4/ČJ-2017-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 7. 2018, č. j. 78 A 13/2018 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a vyjádření žalovaného

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydala dne 10. 8. 2017 rozhodnutí č. j. KRPU-264127-84/ČJ-2015-040026, kterým uložila žalobci podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, povinnost opustit území ČR, a to nejpozději do 45 dnů od převzetí tohoto rozhodnutí. Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním, které žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, ve které namítl, že žalovaná měla i v řízení o povinnosti opustit území (na které bylo překvalifikováno původní řízení o správním vyhoštění) zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, což však neučinila. Krajský soud nepovažoval žalobu za důvodnou, a proto ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že žalovaná se posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně věnovala, a s jejími závěry se ztotožnil.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, alternativně, aby zrušil též rozhodnutí správních orgánů a vrátil věc k novému projednání správním orgánům.

[4] Podle stěžovatele byl ve správním řízení porušen především § 3, § 50 odst. 3 a § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[5] Krajský soud se nevypořádal se všemi žalobními námitkami, resp. se s nimi vypořádal nesprávně. Zejména nelze souhlasit se závěrem soudu a správních orgánů, že rozhodnutím o vyhoštění nebude zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele, resp. že takový zásah nebude nepřiměřený. Podle stěžovatele nebyly řádně zjištěny veškeré skutečnosti k posouzení přiměřenosti, zejména nebyl dostatečně vzat v úvahu návrh na zpracování stanoviska OSPOD a na nové výslechy stěžovatele a jeho manželky.

[6] Stěžovatel zdůraznil, že pokud správní orgán shledá, že uložení správního vyhoštění by nebylo přiměřené a překvalifikuje řízení na řízení o povinnosti opustit území, i zde má povinnost posoudit, zda uložení této povinnosti nebude nepřiměřené, jak judikoval též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017 – 29, č. 3574/2017 Sb. NSS. Pokud by tedy mohl být zásah do soukromého a rodinného života nepřiměřený (jak tomu bylo v případě stěžovatele), nelze rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR vydat. V opačném případě by zkoumání přiměřenosti bylo bezpředmětné.

[7] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu a ten v dané věci nehodlá blíže komentovat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, ke které musí případně přihlédnout i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů. Dospěl přitom k závěru, že napadený rozsudek uvedená kritéria splňuje. Stěžovatel nespecifikoval, kterými námitkami se krajský soud údajně dostatečně nezabýval; Nejvyšší správní soud nicméně shledal, že žalobní argumentace byla vypořádána dostatečně.

[11] Předmětem sporu v posuzované věci je otázka, zda správní orgány dostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí o povinnosti stěžovatele opustit území ČR do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[12] Rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie vydá „*cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území*".

[13] Podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců „[j]*e-li v řízení o správním vyhoštění zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince a pobývá-li cizinec na území neoprávněně, považuje se zahájené řízení o správním vyhoštění za řízení o povinnosti opustit území.*

[14] Ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvádí: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*"

[15] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 24/2017 – 29, na který odkazoval též stěžovatel, vyplývá, že i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Soud zdůraznil, že smyslem uvedeného ustanovení je „*posouzení* „přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona" *do soukromého a rodinného života. Jinak řečeno, posuzuje se, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince*."

[16] Lze tak souhlasit se stěžovatelem, že rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

[17] Krajský soud ovšem správně konstatoval, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci

zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.

[18] Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně se dne 10. 12. 2015 dozvěděl, že stěžovatel pobývá na území ČR neoprávněně. Vydal proto dne 30. 6. 2016 rozhodnutí o správním vyhoštění, které posléze potvrdila rozhodnutím ze dne 11. 1. 2017 také žalovaná. Krajský soud však k žalobě stěžovatele toto rozhodnutí zrušil (rozsudkem ze dne 8. 3. 2017, č. j. 78 A 3/2017 – 44) z důvodu, že realizací rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele, a proto by plně postačovalo, aby správní orgány vydaly opatření k jeho vycestování z České republiky. Správní orgán I. stupně pak překvalifikoval řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území ČR. V rámci tohoto řízení správní orgány v souladu s výše uvedeným judikatorním závěrem posuzovaly také přiměřenost dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Vyšly přitom ze zjištění, které učinily již v řízení o správním vyhoštění, a tedy že stěžovatel má na území ČR manželku a dvě nezletilé dcery (narozené v roce 2012 a 2014), které zde mají trvalý pobyt, všichni jsou státními příslušníky Vietnamu. Stěžovatel se primárně stará o rodinu, zatímco manželka zajišťuje rodinu finančně, neboť podniká.

[19] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že správní orgány řádně nezjistily veškeré skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Naopak souhlasí s krajským soudem, že správní orgány zjistily skutečnosti ohledně soukromého a rodinného života stěžovatele zcela dostatečně již v řízení o správním vyhoštění a neměly důvod se domnívat, že po překvalifikování řízení na řízení o povinnosti opustit území došlo k jejich změně, což ostatně stěžovatel ani netvrdil. Vyžádání stanoviska OSPOD či provedení aktuálních výslechů stěžovatele a jeho manželky by tak bylo nadbytečné, neboť správní orgány neměly pochyb o existenci funkčního rodinného života stěžovatele na území ČR. Stěžovatel v průběhu správního a soudního řízení ani neuvedl žádné další konkrétní důvody, jež by v jeho případě odůvodňovaly nevydání rozhodnutí o povinnosti opustit území. Obecné kasační námitky týkající se porušení zásad správního řízení tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodné.

[20] Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že zásah do jeho soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí není přiměřený. Nejvyšší správní soud dal za pravdu závěrům správních orgánů, podle kterých rozhodnutí o povinnosti opustit území sice představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, ovšem s ohledem na to, že jde o v podstatě nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajícího na území ČR, které není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území ČR zakázán, lze tento zásah považovat za přiměřený. Stěžovatel sice na

území ČR pobývá dlouhodobě (do ČR přicestoval v roce 2005), avšak již od roku 2010 nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, za což byl také v minulosti opakovaně sankcionován. Svůj pobyt se snažil různými, i zjevně účelovými (stěžovatel žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU v době, kdy již měl vztah se svou manželkou) způsoby legalizovat, avšak bezúspěšně. Na území ČR má sice rodinu (manželku a dvě nezletilé dcery), tu si však založil již s vědomím svého protiprávního pobytu a musel tak dopředu počítat s tím, že bude nucen si svůj pobyt na území ČR zlegalizovat. Nezletilé děti stěžovatele mohou po nezbytnou dobu, kdy bude stěžovatel muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou. Vzhledem k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojovanou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě stěžovatele, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit.

[21] Lze tak uzavřít, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele v důsledku rozhodnutí o povinnosti opustit území nepochybně dojde, nicméně tento zásah je nutné v kontextu výše uvedeného považovat za přiměřený.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[22] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné. Proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu